

Ἀγκόσα, Μοῦκδεν καὶ Χαρκμάν... σ'τὴν Μπόρσα πανικός,
 κ' ἡ στάσις σχολιάζεται τοῦ Στάη γενικός.
 Σκουληκμορμηγκόκρουπα... κρέζε' σ'τὴν καταιγίδα,
 γιατί συλλαλητήριο μυρίζει με σανάδα.

Ὁ Θεοτικός ὁ Βροντῶν
 πρὸς τὸν Ρωμῶν Ἀπαντῶν.

Τὰ πιστείες ποτὲ κ' αὐτὰ ;
 τρακόσα δώδεκα κ' ἔπρτά,
 κ' ἔφθασα μὲ τὸ πρῶτο
 κώκκινος σὰν καρτότο.

Γιὰ δὲς καιρὸ πού' θάλεξε νὰ βγάλη συνορρέλια
 τώρα πού' πήγα σ'τοὺς Κοροφούς καὶ ἑτάλωσα σ' ἀμπέλια,
 γιὰ δὲς καιρὸ πού' θάλεξε νὰ βγάλη τὰ λαχεῖα
 τώρα πού' πιστεῖνα νὰ βροῦ γαλήνη κ' ἡσυχία.

Χίλια ἀγκόσα... μ' ἔσασε, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσει,
 π'έστου νὰ κἀν γρήγορα καὶ νὰ τὴν ἀκωρώσει.

Τριάντα τρία καὶ μισό,
 τί κάζο μοῦ σκαρόνει !...
 δέκα χιλιάδες... τὸ φασὸ
 κ' εἰκὼν δὲν κρυώνει.

Ὁ Οὐν, Νοτσοῦ, φιφίλ μαλέρ... πολλὸς καὶ μὸς μὲ τῆκει,
 πού' τσίλια δὲν ἐκοῦτῶσα, μήτ' ἕνα κἀν ὀστῆν.
 Ἐνάμου... θὰ τὸν μῶ...
 βάλε σ'τὸ δρόμου μισό,
 δὲν θὰ τὸν λῶν πᾶ χροσό.

Σκουληκμορμηγκόκρουπα... μ' ἔκοψε μὲς σ'τὴ γλένια...
 μὲ τοῦτον τὸν Ἀνδρῆγο τὸν ἀθάλο μὸν βρεῖνα.

Ἄγγελια τελευταία,
 ἀγῶνας ἀκρωτῆτα.

Ἐκείνος τὰς εἰδαίμονας ἡμέρας,
 ὅπου μὲ Στάλου μέλλοντος χιμαίρας
 ἐσάρωναν τὰ στήρη τῶν Βουλιάρων,
 ἐγύρεσε κ' ὀκόντες ἄρον ἄρον.

Τότε συνεκινήθη κάθε λέθος
 κ' ἐκοῦτις ἐσπινθήρας κάθε μάτι,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέκραξε τὸ πλῆθος:
 ἀκωρώσε τὴν γρήγορα, Κορφιπῆ.

Κ' εἰκὼν, ἀκουμβῶντας σ'τὸν Ρωμῶν,
 τὸ θέλημά σας, εἰπε, γεννηθῆτω,
 τὴν σύμβασι γαμὰ τί νὰ τὴν κάνω ;
 κ' ἐφράναξαν : εὐθὺς ἀκωρώθη.

Σὰν ἀλήθης ἐπιότης καὶ σὰν ἦρος
 πάρεχς τῆς ἀριότητις τὸ κύρος,
 λάβε τὴν, ἀν τὸν νόμον ἐκτιμᾷς,
 καὶ σχίσε τὴν μὲ δίκαιον ὄνμον,
 τὸ κῆμα τῆς ἄς πῆση κ' ἔφ' ἡμᾶς
 κ' ἔφ' ἄπασαν τὴν γενεὰν ἡμῶν.

Ὁ Φασούλης τὸ τέρας
 ἔδεν ἄνδρα τῆς ἡμῆρας.

Σιμόπουλε, τὴν σύμβασι βάλῃν μὲς σ'τὸ μαστέλο
 καὶ κάνε τὴν μὰ πιασρά, κ' ἐγὼ τὸ ρόδι στέλλω.
 Ἀκωρώσε τὴν ἀθωρεῖ γιατί δὲν ἔχει κύρος,
 πρῶτος τὸ διεσπλίεν ὁ τῆς ε' Ἐστίας Κῆρος.

Ἐλα δικαιολογήσου, κ' δίλους τοὺς ἀπίστους πῆθε,
 μὰ κ' ἐμέ, πού' μπρὸς σου χάσο...
 σὸ βαθεῖας σοφίας πῆθε,
 πῶς νὰ κἀνῃς τέτοιο φράσο ;

Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, κ' ἂν πατήσωμε τὸν νόμο,
 φθάνει μοναχὰ νὰ πάη τοῦτο τὸ Λαχεῖο δρόμο.
 Τὸ Λαχεῖο, τὸ Λαχεῖο, κ' ἄς κερμαίσομε θηλεῖα
 σ' δούσι λένε μὲ λαχεῖα πῶς δὲν γίνεται δουλεῖα.

Ἀεῖτε ψάλομεν ἐπαίνους τῆς κακῆς ψυχρῆς των φλόσας,
 καὶ τὸ κρότος τῆς Ἀλάστας
 μοναχὰ μὲ τὰ Λαχεῖα θὰ γενῆ βιάσομο...
 ἄκωρος ἢ σύμβασις σου, κῆμα σ'τὸ χαρτίσομο.

Δωρεὰν ἐμισῶσαν σε, κύρ Ἀνάγυρε, καὶ φίλοι
 κ' ἤλθαν κ' ἐφῆσαν τὸ ψάρι σ'τὰ φιλογίζοντά σου χεῖλη,
 πλὴν πολύμητι; καὶ ὄλα σὰν τὸν παῖδα τοῦ Λαῖστου
 μὲ τοὺς λόγους ἐμειδίας καθεῶνος μὰς δημηγέστου.

Ὅλοι σ' ἔσασαν νὰ χάσης καὶ Παρασκευὴν καὶ Τρίτην,
 μὰ καλὰ νὰ τὰ παθῶνῃς καὶ ν' ἀκούῃς συναυλίας,
 ἐπειδὴ μὲ σκόλους ἄλλους καὶ τὸν Γκοῦλ τὸν μακαρίτην
 μοῦ τὸν πέρασε πρὸ χρόνον γιὰ σκυλὶ πολιτελείας.

Ὁ οὐς, Ρωμῶι μοι σὺγγροσι καὶ φίλοι συμπολιταί,
 λαχεῖα ν' ἀγοράζετε καὶ νὰ μεταπώλητε.

Καλὴ βεβαίονα κ' ἡ Πατρίς, πολλὸ καλὸς κ' ὁ Σκόλος,
 ἐν τοῦτοις σήμερα πολλοὶ σοῦ λέγουσι ἀουτέλοῦς
 πῶς πρέπει μ' ἐνθουσιασμοὺς νὰ μὴν παρακοῶνῃς,
 μὰ τὴν πατρίδα βοηθῶν καὶ σὺ νὰ σαβορῶνῃς
 καὶ κῆτι οὐ σὺν φρόνημος νὰ βῆς κατὰ μέρος...
 τοιοποτρόπος πάντοτε κ' ὁ τῆς πατρίδος ἔρος
 διατρεῖται φιλογερός σὰν σπῖδα μὲ σ'τὴν σῆκῃ
 κ' ὀρμῆ σὰν ἕνας χεῖμαρρος, ὅπου δὲν βροῖκει φράντη.

Τοιαῦτα σήμερα κ' ἐγὼ οὐς λέγω νέτα σέκτα,
 π'έρασ' εἰκὼν ὁ καιρός, πού' πρόγαμε κουρέκτα,
 κ' ἔδηνφολάκων κούκνια φροδοῦσα μενεκτα.

Χωρὶς μικρὰν ὠφέλειαν μήτ' ἐνθουσιασμοῦ,
 μίση γενναῖον φρόνημα, καὶ φτῶς σ' ἄλα μῦσα,
 σήμερα πρέπει, τίς ἄρα μόν, κ' ὁ πατριωτισμὸς
 νὰ γίνετ' ἐπιχρησῆς, λαχεῖο καὶ προμῶσα.

